

Homilija pri sv. maši za udeležence Slomškovega pohoda, Žiče (kartuzija), 25. 6. 2015

Spoštovani g. škof Stanislav, dragi duhovniki, dragi romarji po Slomškovih stopinjah, dragi predstavniki javnega in kulturnega življenja, dragi bratje in sestre!

Dne 25. Junija Slovenci praznujemo dan državnosti, saj je ta dan leta 1991 slovenska skupščina razglasila temeljno listino o naši samostojnosti in neodvisnosti. S tem so se našemu narodu uresničile stoletne sanje, da živimo v svoji domovini in sami oblikujemo svoj danes in jutri. Sam sem takrat bil v Ljubljani in tisti večer, na trgu. Toliko veselja, zanosa in upanja, kot ga je bilo takrat v ozračju, verjetno Ljubljana še ni doživela.

Ne vem, če smo se takrat zavedali, da je pred nami težka in zahtevna naloga, ki bo zahtevala od nas trdo delo, zrelost in odgovornost?

Mnogi so mislili, da bo dejstvo, da smo postali samostojni, že samo po sebi prinašalo blaginjo in materialni uspeh. Na žalost so prišla razočaranja, kajti ekonomska kriza in globalizacijski procesi, pa tudi naša nesposobnost stopiti skupaj, so nas pahnili v stanje, ko mnogi izgubljajo upanje in pogum. Ne smemo se prepustiti kakršnemukoli malodušju, ampak iskati izhod. Pri tem nam lahko pomaga blaženi Anton Martin Slomšek.

Najprej nas vabi: » Bodite zavedni državljani, cenite svojo domovino, svoje korenine in svoj slovenski jezik. Bodite ponosni na svojo domovino, in ne pustite se zavesti zlu, ki želi vse prikazovati, kot slabo. Spoštujte se med seboj in poskušajte ohraniti zdravo jedro v sebi in okrog vas. Bog ceni slovenski narod, njegovo potrpežljivost, razsodnost in mirnost...«

Ali niso te besede, kot napisane za današnji čas?

Če kaj, smo izgubili ponos, da smo državljani tako lepe dežele, tega »raja pod Triglavom«, kot je dejal sveti papež Janez Pavel II. ob prvem obisku v Sloveniji.

Premalo se zavedamo svojih korenin, tega humusa, iz katerega lahko raste vse, kar je dobro in zdravo. Podlegli smo skušnjavi, da je stanje takšno, da se nič ne da spremeniti.

Pa temu še zdaleč ni tako. Prepričan sem, da je v narodu zdravo jedro, da je še veliko ljudi, ki živijo pošteno, si prizadevajo za prave vrednote, ohranjajo razsodnost in mirnost. Mogoče smo premalo prepoznavni, premalo damo slišati naš glas?

Bolj se slišijo tisti, ki v ospredje, dostikrat kar na prvo mesto, postavljajo napačne vrednote, vrednote, ki niso v službi življenja, miru, sprave in razumevanja.

Blaženi A. M. Slomšek nas vabi, da na prvo mesto postavimo vero v Boga. S tem človek ničesar ne izgubi. Ne izgubi svoje svobode, svojega dostojanstva. Veliko pa pridobi. Čuti se ljubljene in sprejete. Potrjenega v vsem, kar je v njem dobrega in poslanega. Svojega bližnjega ne doživlja, kot konkurenta in sredstvo za doseganje svojih ciljev. Obratno, drugega doživljam, kot brata in sestro, pristopam k njemu z vsem spoštovanjem in sočutjem. »Slomšek pravi:«kdor premoženje izgubi, veliko izgubi, kdor poštenje izgubi, še več izgubi, kdor vero izgubi, vse izgubi, njemu ugasne luč sredi trdne noči«

Slomšek nas vabi tudi spoštovati in ceniti družino. Tam, kjer je družina v krizi ali je razpadla, tam nobena razmerja ne trajajo dolgo. Ljudje iščejo užitke, iščejo notranjega miru tam, kjer

navadno ostanejo praznih rok. Vemo, kako je ta osnovna celica življenja danes na udaru. Ne samo zaradi delovnega ritma življenja, ki družini jemlje tiste dragocene trenutke, ko bi lahko bila skupaj in utrjevala medsebojne vezi. Na udaru je tudi zaradi miselnosti, ki na družino gleda, kot na nekaj zastarelega in preživelega.

Družina ostaja najbolj osnovna skupnost oseb v kateri se lahko razvijajo medsebojni odnosi, ki dajejo ton odnosom v širši skupnosti. Nobena druga vzgojna ustanova ne more nadomestiti te osnovne vzgoje, ki jo otrok dobi v družini in pomeni uvajanje v širšo mrežo odnosov v katere potem vstopamo korak za korakom.

Cerkev se zaveda pomena družine, zaveda se tudi težav s katerimi se sooča. Ravno zaradi tega je papež Frančišek napovedal za to jesen (oktobra) redno sinodo škofov v Rimu, posvečeni temi družina, ki je stvariteljsko in naravno oblikovana iz očeta, matere in otrok. Da bi ta sinoda lahko našla ne samo spodbude, ampak tudi poglobila evangeljski pogled na družino, je že lansko leto potekala pripravljalna sinoda, ki je nakazala kar nekaj odprtih vprašanj.

Na dan državnosti se vsako leto podate po Slomškovi poti in se ustavljate ob krajih, ki so zaznamovani z Njim.

Lepo je, da smo dane tukaj v Žižki kartuziji, ki ravno to leto praznuje svojo 850. letnico. To je bila prva kartuzija ustanovljena zunaj matičnih dežel Francije in Italije, prva v Srednji Evropi in prva od štirih Slovenskih.

Hvala Bogu za vse, kar smo to teh svetih menihih prejeli. Ne samo ta dolina, kjer se še vedno čuti duh molitve. Ta samostan, ti menihi, so naše skupno bogastvo, naš humus, iz katerega danes mi rastemo in črpamo moči za življenje po veri in tistih vrednotah, ki so temeljne za sobivanje in ustvarjanje skupnega dobrega.

Žički menihi nas učijo pogovora z Bogom in svetniki. To je izredno bogastvo, saj je molitev izvir vseh darov in korenina dobrih del, bi rekel blaženi A. M. Slomšek. Molitev je naša »lestev« k Bogu, je protistrup grehu in malodušju, je tisti kompas, ki nam pomaga najti pravo smer sredi zmešnjav različnih mnenj in pogledov.

Sveti Avguštin pravi: »drevesa ne morejo roditi sadov, če se njihove korenine ne napoje z vodo«. Tudi mi ne moremo roditi pravih sadov brez nenehnega pogovora z Bogom.

Dragi romarji po Slomškovih stopinjah. Blaženi Slomšek je kristjana vedno videl, kot tistega, ki je na poti in razmišlja o tem, kaj je njegov smisel življenja, kam ga vodi ta pot?

Naše srce je res nemirno, išče in se ne zadovolji s tem, kar je končnega, zemeljskega. Srce lahko zasiti le On, ki je premagal smrt, ki je vstal od mrtvih in živi.

Cerkev veruje, da Kristus, ki je za vse umrl in vstal, po svojem Duhu človeku podeljuje luč in moč, da bo mogel odgovoriti na svoj vzvišeni poklic.

Ta poklic je biti »človek za druge«, človek, ki je sposoben delati za skupni blagor ali za skupno dobro, kot pravimo danes.

To je naša prošnja na dan, ko praznujemo dan državnosti, dan naše skupne domovine, da ne bi podlegli miselnosti, ki nas vedno bolj najeda, da vsak vidi le sebe, išče, kako bo čim več imel zase. Ta pot nas ne bo pripeljala v jutri, pelje nas v temo.

Sveti Avguštin pravi, da se človek začne oddaljevati od sreče, ko misli, da je sam sebi zadosten, da ne potrebuje Boga.

Kardinal Newman je zato molil: »vodi me dobrotna Luč«, blaženi A. M. Slomšek, »vera bodi vam luč!«

Prosimo danes blaženega A.M. Slomška, da bi našli pot k veri, tisti osebni in pristni, kar pomeni, da bi bilo naše srce ostalo odprto za Boga in Njegove vzgibe.

Naj naše srce ostane odprto delovanju Božjega Duha, kar pomeni, da smo sposobni preraščati to, kar je slabega in zgolj zemeljskega in iskati to, kar je dobro, resnično in plemenito, z drugo besedo večno.

Potem bomo imeli v rokah to, kar so imeli svetniki, tudi blaženi Slomšek, tisto skrivnostno moč, da lahko uresničujemo preroška znamenja in teh potrebuje naša domovina, da bo lahko zaživela in uresničila vse potenciale, ki jih v sebi nosi.

Združimo pa tudi svojo prošnjo Bogu, da bi kmalu lahko blaženega A.M. Slomška častili, kot svetnika, kot njega, ki ga ne častimo samo mi tu pod Triglavom, ampak vsa vesolja Cerkev. Amen

msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit